

РЕШЕНИЕ

№ 43194

гр. София, 26.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 26.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **8922** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 68 и следващите от Закона за министерството на вътрешните работи, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на В. И. П., чрез адвокат С. П., с адрес за кореспонденция: [населено място], жк Н. 1, блок 127, вход В, ет. 5, ап. 41 срещу Заповед № 3286з-2944/18.07.2025 г. на впд Директор на Главна Дирекция „Национална Полиция“ - МВР, с която е отказано снемането на полицейска регистрация с рег. № 8686/09.11.2011 г. на 02 РПУ – СДВР, извършена на жалбоподателя.

В жалбата не се сочат конкретни доводи за незаконосъобразност на оспорения акт.

По време на проведеното по делото открито заседание жалбоподателят се явява лично и с адвокат П., който поддържа жалбата.

Ответникът по оспорването, в лицето на впд Директора на Главна Дирекция „Национална полиция“ – МВР, не се явява и не се представлява. От пълномощника му юрисконсулт П. са постъпили допълнителни съображения в писмен вид, в които се оспорва жалбата. Твърди се, че оспореното решение е издадено в съответствие с материално-правни разпоредби и относимата практика на СЕС. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

По допустимостта на жалбата: оспореното решение е връчено на адвокат П. на 06.08.2025 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 11.08.2025 г. (вх. № 20042), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат неговите права и интереси. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в

жалбата доводи и изразеното становище на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

I. Фактически установявания.

Между страните не се спори, че административното производство по издаването на оспорения акт е започнало с постъпило заявление рег. № 226000-4277/05.03.2025 г. по описа на 02 РУ - СДВР от В. И. П., чрез адвокат С. П. от САК, пълномощник на лицето, за снемане на полицейски регистрации.

Към момента на подаването на заявление В. И. П. е имал две полицейски регистрации: 1. полицейска регистрация № 8686/09.11.2011 г. на 02 РУ - СДВР, извършена по ЗМ/ДП № 1437/2011 г. на 02 РУ – СДВР и 2. полицейска регистрация № 11017/14.07.2015 г. на 02 РУ - СДВР, извършена по ЗМ/ДП № 373/2015 г. на 02 РУ - СДВР.

С оспорената заповед административният орган се е произнесъл по искането за заличаване на полицейска регистрация № 8686/09.11.2011 г. на 02 РУ - СДВР.

ВПД Директорът на Главна Дирекция „Национална Полиция“ - МВР е приел, че заличаването на лични данни се извършва по реда на чл. 56, ал. 2 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД), във връзка с чл. 25, ал. 3 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) и Инструкция № 81213-1280/07.10.2021 г. за реда за обработване на лични данни във Министерството на вътрешните работи (обн. ДВ бр. 87/19.10.2021 г., наричана за краткост по-надолу само „Инструкцията“), поради което заявлението на В. П. е допустимо.

Извършена проверка, по подаденото искане като е установено следното:

Полицейска регистрация № 8686/09.11.2011 г. е извършена на В. П. във 02 РУ - СДВР за съпричастност към престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 3 от НК, взломна кражба по № ЗМ 1437/2011 г. по описа на 02 РУ - СДВР, пр. пр. № 29749/2011 г. по описа на СПР. С протоколно определение от 20.02.2012 г., постановено по НОХД № 23223/2011 г., в. законна сила на 20.02.2012 г., Софийският районен съд (СРС), Наказателно отделение състав е одобрил постигнатото споразумение между защитата на П. и СРП.

Съгласно споразумението, което има сила на влязла в сила осъдителна присъда, П. се е признал за виновен в извършването на две престъпления по чл. 195, ал. 1, т. 3, във връзка с чл. 194, ал. 1 от НК и му е наложено общо наказание „пробация“ за срок от 1 година и 6 месеца.

Установено е, че П. е осъждан и за други престъпления. Реабилитиран е изцяло на 14.07.2015 г.

От Директора на СДВР е постъпило предложение за отказ за снемане на полицейската регистрация № 8686/09.11.2011 г.

Административният орган е приел, че по отношение на заявителя има влезли в сила осъдителни присъди, поради не са налице основанията за снемане на полицейска регистрация № 8686/09.11.2011 г. и е издал оспорената заповед.

В мотивите на същата се посочва, че срещу В. П. са били водени множество дела и същият е воден в поделенията на МВР по различни поводи десетки пъти. Същият има множество нарушения на Закона за движение по пътищата, което допълва извода, за това, че той не спазва установения в страната правов ред.

Допълнително е посочено, че в случая полицейската регистрация на П. ще позволи на правоохранителните органи да разполагат със специфичните данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация, включително при извършване на тяхната оперативно-издирвателна дейност по чл. 8, ал. 1 от ЗМВР. Данните са необходими за установяване на връзки между различни разкрити престъпления и извършване на превенции на деяния, опасни за обществото.

Със Заповед 81213-267/10.03.2015 г. Министърът на вътрешните работи е оправомощил определени длъжностни лица, сред които и Директора на Главна Дирекция „НП“ да разглеждат и да се произнасят по постъпили искания на субектите на данни за упражняване на права по чл. 12-22 от Регламент (ЕС) 2016/679 и по чл. 53-56 от ЗЗЛД, както и да изпълняват задълженията по чл. 34 от Регламент (ЕС) 2016/279, съответно по чл. 68 от ЗЗЛД.

Видно от приетото по делото удостоверение 58522/09.09.2025 г. на Началник на „Човешки ресурси“ – МВР, З. В. временно е преназначен на длъжността Директор на Главна дирекция „Национална полиция“, считано от 28.02.2025 г. със заповед на Министъра на вътрешните работи. Със Заповед № 32863-2944/18.07.2025 г. на влд Директор на Главна Дирекция „Национална Полиция“ – МВР е снета полицейска регистрация № 11017/14.07.2015 г. на 02 РУ - СДВР, извършена на В. П. по ЗМ/ДП № 373/2015 г. на 02 РУ - СДВР.

Видно от два броя удостоверения, издадени Софийска градска прокуратура на 28.02.2025 г. и от Национална следствена служба на 27.02.2025 г., срещу В. И. П. с ЕГН [ЕГН] няма повдигнати обвинения и водени наказателни производства за извършени престъпления от общ характер.

II. Анализ на събраните доказателства и правни изводи.

Настоящият съдебен състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, намира, жалбата е основателна.

В разглеждания спор, съдът намира, че заповедта е издадена от орган, в кръга на неговата материална компетентност. Съгласно чл. 29 от ЗМВР, администратор на лични данни е министърът на вътрешните работи, който може да възлага обработването на лични данни на определени от него длъжностни лица. Редът за обработване на лични данни се определя с инструкция на министъра на вътрешните работи.

Последният е упълномощил Директора на Главна Дирекция „НП“ със Заповед 81213-267/10.03.2015 г. да разглежда и да се произнася по постъпили искания на субектите на данни за упражняване на права по чл. 12-22 от Регламент (ЕС) 2016/679 и по чл. 53-56 от ЗЗЛД, както и да изпълняват задълженията по чл. 34 от Регламент (ЕС) 2016/279, съответно по чл. 68 от ЗМВР.

Оспорената Заповед е издадена в предписаната от закона форма, съдържа реквизитите, посочени в чл. 59 от АПК, както и необходимите мотиви за нейното издаване. В нея изрично са посочени фактическите обстоятелства и правните основания, послужили за издаването ѝ. С оглед на това първоинстанционният съд намира за неоснователни възраженията на жалбоподателя, че заповедта е издадена, без да са изяснени фактите, които са от значение за спора и че същата не съдържа мотиви.

Административният орган е спазил административно-производствените правила при издаването на заповедта. Видно от доказателствата по делото, административното производство е започнало по искане на заинтересованото лице, като след извършена проверка в ГД „НП“, е изготвено предложение от Директора на СДВР, за уважаване на заявлението в една част и за отказ в друга.

За да издаде оспорената заповед, компетентният административен орган е приел, че спрямо В. П. има влезли в сила осъдителни присъди, поради не са налице основанията за снемане на полицейска регистрация № 8686/09.11.2011 г.

В чл. 21, т. 3 до т. 8 от Инструкцията са изброени дефинитивно фактическите предпоставки, при чието наличие се изтриват личните данни, събирани и обработвани в МВР, а именно въз основа на: 1. влязъл в сила акт на орган на съдебната власт; 2. влязъл в сила акт на КЗЛД; 3. установено по служебен път несъответствие между оригиналния документ и извършеното обработване на данни във фонда; 4. отпадане на необходимостта от обработване на данните; 5. предоставяне на данни от субекта без правно основание по чл. 6, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 или в

противоречие с принципите по чл. 5 от Регламент (ЕС) 2016/679; 6. основателно искане на субекта на данните – при упражняване на неговото право да поиска от министъра на вътрешните работи изтриване на личните данни, които го засягат; 7. основателно искане от органи или организации, предоставили личните данни, включително по силата на международен договор; 8. оттегляне на съгласието за обработване от страна на субекта на данни, когато обработването се извършва на основание съгласие; 9. изтичане на срока за съхранението на данните.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая формално не е налице нито едно от изчерпателно изброените в разпоредбата на чл. 21, т. 3 до т. 8 от Инструкцията материално-правните предпоставки за изтриване на личните данни на жалбоподателя, обработвани и съхранявани в информационните фондове на МВР.

От друга страна следва да се вземе предвид постановеното от СЕС решение от 30.01.2024 г. по дело № 118/2024 г.

Делото пред СЕС е образувано по преюдициално запитване, отправено от Върховния административен съд, който е поискал изясняването на това, дали поставените в Директива (ЕС) 2016/680 цели, допускат законодателни мерки на държавите-членки, които да водят до практически неограничено право за обработване на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването или наказателното преследване на престъпления, или изпълнението на наказания и отпадане правото на субекта на данни за ограничаване на обработването, заличаването или унищожаване на данните му.

В решението си СЕС е тълкувал дали чл. 5, във вр. с чл. 13, пар. 2, буква б) и пар. 3 от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, във вр. с чл. 13, пар. 2, б. (б) и пар. 3 от същата, допуска национални законодателни мерки, които да водят до практически неограничено право за обработване на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления, или изпълнението на наказания и/или отпадане на правото на субекта на данните за ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните му.

След произнасянето на СЕС (голям състав) с решение от 30.01.2024 г., настоящата инстанция трябва да съобрази даденото в посоченото решение тълкуване което има задължителен характер за националните съдилища и за административни органи.

Към настоящия момент няма данни в българското законодателство да са транспонирани разпоредбите на чл.4, параграф 1, б. (в) и (д) на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, съобразно които администраторът на лични данни трябва да установи срокове за изтриването на събраните лични данни или периодичен преглед.

Видно от Решението на СЕС, чл. 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива 2016/680, разглеждан във връзка с чл. 5, чл. 10 и чл. 13, параграф 2, буква б) и чл.16, параграф 2 и 3 от тази директива в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително

когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

В т. 70 от Решението СЕС посочва, чл. 5 от Директива 2016/680 оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриването на личните данни или за периодичната проверка на необходимостта от съхранението им. От друга страна, в т. 45 от Решението, съдът намира, че за да са „подходящи“, сроковете за такава периодична проверка трябва — в съответствие с член 4, параграф 1, букви в) и д) от тази директива в светлината на член 52, параграф 1 от Хартата — в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението им вече не е необходимо.

Според тълкуването на СЕС, подобно изискване не е изпълнено, когато, както е и в разглеждания казус, единствената хипотеза, в която националното законодателство предвижда такова изтриване по отношение на лице, осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, е настъпването на смъртта му.

Според СЕС е задължително администраторът на лични данни, съхраняващ лични данни на осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер лице, за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, да извършва периодична проверка дали това съхранение все още е необходимо.

Даденото от СЕС тълкуване, мотивира настоящият съдебен състав да приеме, че извършването на проверка в горния смисъл е предпоставка за законосъобразно провеждане на административното производство по чл. 22 от Инструкцията, инициирано след писмено мотивирано искане на лице, чиито лични данни се съхраняват в съответните информационни фондове на МВР.

Това означава, че в хода на административното производство по чл. 22 от Инструкцията, административния орган трябва да извърши проверка за необходимост от съхранение на личните данни в информационните масиви на МВР към момента на подаване на искането. По същество проверката, освен предвидените в Инструкцията действия, трябва да включва събиране и анализ на информацията относно заявителя- субект на данни, не само дали спрямо него са налице предвидените в националното законодателство основания, но и на по широк кръг от данни, свързани с личността на субекта на данни във връзка с редица параметри. Те включват естеството и тежестта на престъплението, за което лицето е осъдено с влязла в сила присъда, контекста, в който е извършено това престъпление, евентуалната му връзка с други течащи производства, миналото или профила на осъденото лице, както и други особени обстоятелства, които са известни на органа относно към това лице, вкл. по отношение съществена необходимост от превенция на деяния, опасни за обществото.

Целта на проверката е съпоставка на важността на преследваната от закона цел, свързана със събирането и обработката на лични данни за лицата, осъдени за извършени престъпления от общ характер, във всеки конкретен случай и спрямо всяко конкретно лице (субект на данни) и тежестта на ограничението за упражняване на съответни права, вкл. правото на изтриване/заличаване на съхраняваната за лицето информация (в този смисъл т. 67, във връзка с т. 62 и т. 69 от решението по дело С-118/22 г. на СЕС). Т.е. необходимо е административният орган, да извърши проверка и да прецени баланса между обществения интерес, предполагащ правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация и правото на субекта на данни на изтриване на

съхраняваните данни, щом съхранението ми вече не е необходимо.

Резултатите от извършената от административния орган проверка за необходимост, трябва да са обективирани като мотиви в крайният акт, завършващ производството, започнало по искане на заинтересованото лице за заличаване на личните му данни, събрани във връзка с извършено от него престъпление от общ характер.

За да издаде оспорената заповед, в разглеждания казус административният орган, съобразявайки дадено от СЕС тълкуване, цитирано по-горе е приел, че не са налице основанията за снемане на полицейска регистрация № 8686/09.11.2011 г. на В. П., защото срещу са били водени множество дела и същият е воден в поделенията на МВР по различни поводи десетки пъти. Посочено е, че оспорващият има множество нарушения на Закона за движение по пътищата, което допълва извода, за това, че той не спазва установения в страната правов ред.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с изложените мотиви по следните съображения.

Няма спор, че В. П. е бил осъждан в миналото, най-вече за извършени престъпления срещу собствеността, повечето извършени от него като непълнолетен. Същият е бил реабилитиран изцяло през юли 2015 г., т.е. преди повече от 10 години.

По преписката няма данни след тази реабилитация той да бил осъждан отново за престъпления от общ характер, а от цитираните по-горе удостоверения, издадени от СГП и НСлС се установява, че към настоящия момент срещу него не се водят наказателни производства и не са му повдигани обвинения.

Вярно, че според съдържащата се в кориците на делото справка от 18.07.2025 г. (л. 61-63) се установява, че оспорващият многократно е воден в поделения на МВР, най-вече във 02 РУ – СДВР, но това не означава, че е установена някаква негова съпричастност към извършени престъпления, след като впоследствие срещу него не са били образувани наказателни производства и не са му повдигани обвинения.

Нарушенията на Закона за движение по пътищата по никакъв начин не могат да бъдат приети като основание за отказ за заличаване на полицейска регистрация, поради това, че нито в ЗМВР, нито в подзаконовите нормативни актове по прилагането му е предвидено такова основание. Освен това следва да се отбележи, че видно от приетата по делото справка за нарушител от 21.08.2025 г. (л. 64-65), срещу В. П. са образувани само три административно наказателни производства, завършили с издаване на наказателни постановления, последно, от които е през 2018 г. и му е наложена една глоба с фиш през 2024 г. Т.е. не може да се приеме, че същият системно нарушава установения с ЗДвП ред на държавно управление.

Изложеното мотивира съда, да приеме, че впд Директора на ГД „НП“ не е изложил убедителни мотиви, какво точно налага МВР да продължи да обработва личните данни на П., във връзка с полицейска регистрация № 8686/09.11.2011 г.

Съгласно мотивите на СЕС, цитирани по-горе, за да може да се откаже снемането на полицейска регистрация, на преценка подлежат естеството и тежестта на престъплението, за което лицето е осъдено с влязла в сила присъда, контекста, в който е извършено това престъпление, евентуалната му връзка с други течащи производства, миналото или профила на осъденото лице, както и други особени обстоятелства, които са известни на органа относими към това лице, вкл. по отношение съществена необходимост от превенция на деяния, опасни за обществото.

Както беше посочено, П. е осъждан за престъпления срещу собствеността, като видно от

приложените съдебни книжа, откраднатите вещи са на незначителна стойност, което обстоятелство в един от случаите е било предпоставка за прекратяването на наказателното производство и налагане на административно наказание. Не е без значение и факта, че някои от деянията са извършени от него като непълнолетен.

От мотивите на оспорената заповед не става ясно, как продължаването на полицейската регистрация № 8686/09.11.2011 г. ще спомогне за превенция на деяния, опасни за обществото.

Няма и данни, след 2015 г., когато П. е бил реабилитиран изцяло, с него да провеждани никакви действия от оперативен характер, насочени към предотвратяване на извършване на престъпления от него или от други лица.

За настоящия съдебен състав остава непонятно, защо полицейска регистрация № 11017/14.07.2015 г. на 02 РУ - СДВР, извършена по ЗМ/ДП № 373/2015 г. на 02 РУ – СДВР е снета със Заповед № 3286з-2945/18.07.2025 г. на влд Директор на Главна Дирекция „Национална Полиция“ – МВР, а е отказано снемането на полицейска регистрация № 8686/09.11.2011 г. Заявлението, съдържащо искане за снемане на и на двете полицейски регистрации е едно - рег. № 226000-4277/05.03.2025 г. Цитираната и оспорената заповеди са издадени в един и същи ден, като в тази, с която е снета полицейска регистрация № 11017/14.07.2015 г. на практика не са изложени никакви конкретни мотиви защо е снета. И двете полицейски регистрации са извършени на В. П. във връзка с извършени от него, през непродължителни периоди, престъпления против собствеността, поради което и в двата случая е логично или да се откаже снемането им или искането да бъде уважено.

Постановяване на два различни акта, по искане, базиращо се на сходни фактически обстоятелства е в противоречие с установения в чл. 6, ал. 1 от АПК, принцип на съразмерност, а именно, че административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че обжалваният отказ е издаден от компетентен орган, но при наличие на съществени нарушения на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което да бъде отменен.

Делото следва да се върне като преписка на административния орган за ново произнасяне, по направеното заявление рег. № 226000-4277/05.03.2025 г. по описа на 02 РУ - СДВР, подадено от В. И. П., с което той е поискал да бъдат заличени всички лични данни обработвани в Документални информационни фондове, като при липса на нови обстоятелства и доказателства или други нормативни пречки, да се издаде решение за снемане на полицейска регистрация № 8686/09.11.2011 г.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспроважащия, чрез процесуалния си представител не е поискал такива и на същия не следва да се присъждат разноски.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на В. И. П., чрез адвокат С. П., Заповед № 3286з-2944/18.07.2025 г. на влд Директор на Главна Дирекция „Национална Полиция“ - МВР, с която е отказано

снемането на полицейска регистрация с рег. № 8686/09.11.2011 г. на 02 РПУ – СДВР, извършена на жалбоподателя.

ВРЪЩА делото като преписка на Директора на Главна Дирекция „Национална Полиция“ – МВР за ново произнасяне, по направеното от В. И. П. искане да бъде заличена полицейска регистрация № 8686/09.11.2011 г., при съблюдаване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.